गन्तुं प्रस्थानखिन्नोऽस्मि सद्यस्तेनेत्यगद्यत ॥३६८॥
स्नाह्यद्य तावत् त्वं स्पृष्टो द्विजः कापालिना मया ।
उक्तेति तेन क्षिप्तोऽसावासन्ने दीर्घिकाजले ॥३६९॥
उन्मीलितेक्षणोऽद्राक्षीत् स्वं स्वदेशादथोत्थितं ।
तस्थुषश्चार्चने राज्ञो भृत्यान् व्यग्रान् जलाहृतौ ॥३७०॥
स्वमावेदयितुं नद्या नीयमाने नृपान्तिकं ।
अव्याक्षिप्तोऽक्षिपल्लेखं स स्नानकलसे ततः ॥३७१॥
प्रवरेशं स्नापयतां स्रस्तं तत् कलशात् पुनः ।
राजा लेखं वाचयित्वा जयन्तः प्रापितोऽन्तिकं ॥३७२॥
कृतं कृत्यं मदृद्दत्तं भोगा भुक्ता वयोगतं ।
किमन्यत् करणीयं ते एहि गच्छ शिवालयं ॥३७३॥
ततस्तं वृत्तसङ्केतः सन्तोष्याभिमतार्पणात्
भित्त्वा तमश्मप्रासादं जगाहे विमलं नभः ॥३७४॥
जनैः स ददृशे गच्छन् कैलासतिलकां दिशं ।
विषदे घटयन् व्योम्नि द्वितीयतपनोदयं ॥३७५॥
जयन्तेनाद्भुतोदन्तहेतुनावाप्य संपदः ।
स्वनामाङ्काग्रहाराद्विकर्मभिर्निर्मलाः कृताः ॥३७६॥
एवं स भुवनैश्वर्यं भुक्त्वा भूमिभृतां वरः ।
अनेनैव शरीरिण भेजे भूतपतेः सभां ॥३७७॥